

Lauluni aiheet

Kari Aava

1. Mä mis-tä lau-lun ai-heet saan, niin mo-ni tie-dus-taa, kun
 kul-jen lau-lun tie-tä huo-le-ton-ta, On
 help-po käy-dä vas-taa-maan, kun kier-tää maa-il-maa ja
 e-lä-nyt on vuot-ta kyl-lin mon-ta. Lau-lun
 löy-tää ja il-mi sen tuo-da voi, jos sen et-si-jän lau-la-jaks
 Luo-ja loi. Ei lo-pu ai-heet mil-loin-kaan, jos
 e-sil-le ne saa, niin pal-jon on ai-het-ta lau-luun.

2. Sen aiheen antaa pakkanen
 ja polte auringon,
 sen kertoilla voi helle sekä halla.
 Se tuiketta on tähtien
 ja kuohu aallikon,
 sen maantie laulaa jalkojeni alla.
 Se on tuimassa tuiskussa tunturin,
 joka jäätyä lyö hiihtäjän kasvoihin.
 Se kuun on hohde hopeinen
 tai laine vallaton —
 niin paljon on aihetta lauluun.
3. On laulu katse rakkaimman
 ja herkkä ystävyys,
 se suudelma on kauneimmalle suulle.
 On hehku posken polttavan
 ja aitan hämäryys
 ja se, mi usein kerrottu on kuulle.
 Se on laulu, kun rakkaus valloittaa,
 se on aihe, kun orvoksi jäädä saa.
 Tuo kevät laulun riemuksien,
 mut surullisen syys —
 niin paljon on aihetta lauluun.
4. On laulun aihe köyhyyskin
 ja riemu rikkaitten
 ja murhe, mikä polttanut on rintaa;
 tuo laulun ilo räiskyvin
 tai jälki kyynelten,
 se myöskin, mikä onniemme on hintaa.
 Lyhyt matka on köyhästä rikkaaseen,
 lyhyt taival on riemusta murheeseen.
 On aihe lapsi pienoinen
 ja sauva vanhuksen —
 niin paljon on aihetta lauluun.